

Spini had zich van het venster afgewend en zette zich bij hen op een stoel aan den wand.

Renato spiedde nog uit, of er geen verhelpen meer was aan de hopelooze partij. Wat had hij slecht gespeeld! Hij gunde zijn geleerden vriend de schaak-victorie's zoo min als vroeger, al konden ze hem ook minder schelen nu.

„'t Wordt duister buiten,” peinsde Spini.

Ten leste lei Renato zich neer bij het onvermijdelijke.

„'k Ben erbij,” gaf hij toe. „Als ik dien raadsheer van daarnet nog maar had gehad....! Onze koning heeft er genoeg, maar wat doet hij met raadsheeren, die geen raad weten?”

Don Pompeo had zich in zijn eenigen, doch zeer indrukwekkenden leunstoel nedergelaten.

„Ik moet erkennen, Mussolini is een groot schaakspeler,” oreerde hij met edelmoedige ironie, „En een groot acteur ook! Om van den regisseur niet te spreken.... Napels is werkelijk een schitterende voorstelling geweest, en een fenomenaal succes!”

Twee dagen tevoren, den 24sten October, had uit alle deelen des lands Mussolini de keur zijner zwarte jongelingschap, veertigduizend in getal, te Napels saamgetrokken, — ten einde eens en vooral de macht en de tucht van het Fascisme te demonstreeren, en tegelijk met één slag het Zuiden te winnen voor zijn zaak.

In het theater San Carlo had hij zijn monumentale rede uitgesproken, en den dag daarop, in een nooit zoo gezienen optocht, de veertigduizend heel Napels door doen trekken, veertigduizend zielen van vuur, die de smeulende ziel van het Zuidervolk tot één laaienden brand van enthousiasme hadden aangeblazen.

Voorop de zwart-gehemde ruiters, de vroolijke, gebruide jongens van Emilia, dan de Man zelf te midden van zijn generalen staf, aan zijn zijde een tachtigjarigen Garibaldijn, met zijn rij gouden medailles op het roodwollen hemd. Recht tegenover het koninklijk paleis, op de Piazza Plebiscito, had Mussolini een tribune bestegen en vandaar den urenlangen stoet van Italië's schoonste jeugd gemonsterd.

Daar waren de makkers der herwonnen provincie's, met op hun vaandels de glorieuze namen uit den grooten oorlog; de mooie, trotsche kerels der Abruzzen, een herculische priester met een vlag vooraan; en die uit de Marken, en die uit Toscane, en de stoere knapen van de Romagna, 't geboorteland van den Leider zelf; en die uit Rimini, de beeltenis mee-dragend in hun rijen van een der eerste fascistische martelaren.... en het volk had de hoofden ontbloot, bloemen regenden neer. En het peloton van Viterbo volgde, en men zag een vrouw in rouwgewaad, op de borst de gouden medaille, toegekend aan de nagedachtenis van haar gesneu-